

at denne Lovs Titel bliver saaledes, at det bliver en Lov af et bestemt Nummer og af en bestemt Dato, og dernæst fortsætter med: „Ændringer i osv.“, bliver det endnu værre end i Øjeblikket. Hvis Lovens Titel f. Eks. blev ændret til: „Forslag til Lov om Ændring i Ølskatten“, vilde det være nemmere at huske og nemmere at citere. — Med Hensyn til § 2 skal jeg bemærke, at den har en ganske skødesløs Affattelse, og det er forbavsende, at den højtærede Finansminister ikke har haft Opmærksomheden henvendt derpaa. Der staar: „Ordet „Tøndetallet“ i § 5, Punkt d, i Lov Nr. 50 af 1. April 1891 forandres til „Hektoliter.“ Det er umuligt, thi det, der tales om i § 5, er, at man i Driftsbøgerne skal anføre, hvad der fraføres Bryggerierne i *Tøndetal*. Men man kan da ikke i Stedet for „Tøndetal“ sætte „Hektoliter“, man maa sætte *Hektoliter-tal*, at sætte „Hektoliter“ bliver der ikke nogen Mening i. — § 4 er ogsaa lidt uheldigt affattet. Det vilde være fuldt tilstrækkeligt, hvis der stod, at i § 12 forandres Ordene $\frac{1}{2}$ Tøndé til $\frac{1}{2}$ Hektoliter. Det drejer sig om det Minimumskvantum, der skal udføres, og der er ikke Brug for en saa lang Sætning derom. Lovforslaget synes mig saaledes ikke videre heldigt i dets sproglige Affattelse.

Hvad nu § 3 angaar, har jeg med Forbavelse hørt det ærede Medlem, der først talte paa Højres Vegne, nemlig det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Tvede) udtale sin Beundring over og Taknemmelighed for denne Paragraf. Jeg er jo ganske sikkert ikke sagkyndig med Hensyn til Bryggeridrift, og jeg har heller ikke forhandlet med nogen sagkyndig derom, men det undrer mig virkelig, at nogen sagkyndig kan være tilfreds med Paragraffen. Den bestemmer jo, at Toldopsynet skal være ganske eneraadigt med Hensyn til at fastsætte den Emballage, de Beholdere, i hvilke Øllet kan fraføres Bryggeriet. Hidtil har det været saaledes, at der var et ganske bestemt Maal, nemlig Tøndemaal, hele og halve Tønder, 3 Pægl og $1\frac{1}{2}$ Pægl Flasker, og saa var der for Toldvæsenet en Tilladelse til at bestemme, at ogsaa andre Beholdere kunde bruges. Ved dette Lovforslag bestemmes det nu, at for Fremtiden skal Toldbestyrelsen være ganske eneraadig derover. Dette, at der i Motiverne bemærkes, at det skal ske under Samraad med Bryggerierne, betyder jo ikke noget. Toldbestyrelsen kan i Virkeligheden paa egen Haand bestemme, hvorledes Beholderne skulle være, og der vil

herved blive en ganske overordentlig Vilkaarlighedsmulighed for Toldbestyrelsen. Det er muligt, at den nuværende Toldbestyrelse kan være fortræffelig — vi hørte jo det ærede Medlem (Tvede) rose det Toldopsyn, der har været, og ogsaa nu kunde man være saa sikker, at man med Ro kunde lægge dette i det gode Toldopsyns Haand og kunde være vis paa, at de vilde forhandle med Bryggerierne. Men tænk, at der kom et Toldopsyn, der ikke behagede det ærede Medlem, og som ganske eneraadigt vilde bestemme Beholderne, da vilde det være meget uheldigt for Bryggerierne. Det naturligste vilde være at fastslaa, at Bryggeriet havde Ret til at udføre og fraføre Bryggeriet Øl i Hektoliter, $\frac{1}{2}$ Hektoliter o. s. v. og ligeledes i Liter-Flasker o. s. v. Men absolut at give Toldbestyrelsen, Finansministeriet Tilladelse til at fastslaa, hvorledes Beholderne, Emballagen skal være, er jo noget, som vi ellers ikke kende til i vor Lovgivning. Lovgivningen skulde jo netop gaa ud paa at fastslaa ganske bestemte Regler, der ikke kunde fraviges undtagen i Tilfælde, som kunde tænkes, naar det var hjemlet ved Loven, at det kunde ske efter et saadant Samraad mellem Bryggeriet og Finansstyrelsen. Det rimeligste vilde være at fastslaa et bestemt Maal og saa sige, at der kan ske Undtagelser derfra; det var den gamle Lovs Regler, og jeg begriber ikke, at det ærede Medlem er saa henrykt over, at Bryggerierne ingen Ret faa for Fremtiden, medens Toldopsynet faar Ret til at gøre, hvad det i saa Henseende vil. Jeg vil henstille til Tinget at tage denne Sag under Overvejelse og at blive ved det gamle, som synes mig langt formaalstjelligere for Bryggerierne, for Industrien og rimeligere for Lovgivningsmagten.

Saa kommer jeg endelig til det afgørende Punkt i Lovforslaget, nemlig Forhøjelsen af Afgiften. Jeg maa erklære mig ganske enig med de Herrer, der have talt derimod. Jeg ser ikke, at der er nogen Grund til at fravige det, der nu en Gang er gældende, de 6 Kr. 85 Øre, og runde det af opad, med megen Elegance, men med ingen Nødvendighed, til 7 Kr. At man ikke skulde kunne regne med det Tal 6 Kr. 85 Øre, synes mig altfor urimeligt. Vi have dog ogsaa andre Tal af lignende Art at regne med, saaledes som ogsaa det ærede Medlem for 2den Kreds (Tvede) har anført. Grunden til, at man mener ikke mere at kunne regne med 6 Kr. 85 Øre, er vel nærmest den, at Finansministeren har villet sikre sig en